

Arrest

nr. 149 023 van 2 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op onbekende datum België binnen.

Verzoekster dient een aanvraag in op grond van het oude artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 februari 2008 dient verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 30 mei 2008 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoekster in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 8 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag ongegrond is.

Op 24 januari 2011 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf, dit maal op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 28 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.01.2011 en aanvulling op 21.11.2011 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt aan dat haar sociale en economische belangen in België gevestigd zijn waardoor een gedwongen terugkeer ernstige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven. Betrokkene toont dit echter niet aan. De loutere vermelding dat haar sociale en economische belangen in België gevestigd zijn waardoor een gedwongen terugkeer ernstige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven, volstaat niet als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft het feit dat haar zonen in België wonen; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen

De overige elementen - nl dat betrokkene tal van contacten zou hebben met mensen met een legaal verblijf in België, dat ze volledig geïntegreerd zou zijn en de Nederlandse taal machtig zou zijn, dat ze werkbereid zou zijn, dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat zij een arbeidscontract voorlegt en getuigenverklaringen alsook attesten Nederlandse les- behoren tot de grond en worden in deze fase niet behandeld.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste ernstig middel: Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980

Overwegende dat verzoekster het Rijk binnenkwam reeds in 2007 met het oog op het vervoegen van haar familie;

Overwegende dat vertoogster een regularisatieverzoek indiende overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 op datum van 2 maart 2007;

Overwegende dat zij eveneens een aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 indiende op 27 februari 2008;

Overwegende dat vertoogster haar kinderen en kleinkinderen in het Rijk verblijven alwaar zij hun leven hebben opgebouwd, onroerend goed hebben verworven, wonen, leven en werken;

Overwegende dat vertoogster eveneens in het Rijk haar economische belangen heeft opgebouwd daar waar ze hier reeds meer dan 5 jaar verblijft, een cursus inburgering heeft gevolgd, Nederlandse les volgde en de Nederlandse taal machtig is, leeft en werkt;

Dat vertoogster niet ten laste valt van de sociale zekerheid en beschikking heeft over een sociale verzekering;

Dat vertoogster ascendent is van vreemdelingen gemachtigd tot het verblijf in het Rijk maar dat op zich dat geen recht creëert voor haarzelf;

Dat derhalve de enige mogelijkheid die vertoogster restte het indienen van een regularisatieverzoek was overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 verwijzend onder meer naar de instructie van de Staatssecretaris van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9.3° en 9bis van de Vreemdelingenwet daar waar zij deze instructie naar analogie toegepast wou zien daar waar deze wel de mogelijkheid van regularisatie van haar preciaire administratieve verblijfstoestand op grond van ascendenten zou kunnen bekomen;

Overwegende dat vertoogster geconfronteerd met de wetswijziging waarbij gezinshereniging met ascendenten ten laste niet meer mogelijk is alleen nog haar verblijf in het Rijk kan regulariseren overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

(...)

Overwegende dat de bestreden beslissing werd gemotiveerd als volgt:

(...)

Overwegende dat onbetwistbaar de verwerende partij in haar motivering stelt dat er geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 omdat vertoogster een aanvraag zou moeten indienen in het buitenland om te worden gemachtigd tot verblijf voor een periode van meer dan drie maanden in het Rijk;

Overwegende dat juridisch deze motivering volstrekt ingaat tegen de bepalingen van artikel 10, 10bis, 40bis en 40ter waarbij vertoogster uitgesloten is van gezinshereniging met haar descendenten van wie zij ten laste is maar wel wordt aangegeven in de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 dat zij maar terug moet terugkeren naar het land van herkomst om een aanvraag te doen dewelke prima facie niet ontvankelijk zal worden verklaard, minstens zal worden afgewezen als zijnde niet gegrond, wat niet nuttig kan worden betwist;

Dat andere rechtsgrond om naar België te komen uitgesloten zijn, vertoogster is geen Unie burger maar Armeens staatsonderdaan, komt niet in aanmerking om te studeren en zal in geval van verzoek in functie van arbeidsmigratie eveneens geen visum krijgen daar waar er in principe sedert meer dan drie decennia er een migratiestop is in België voor arbeiders en zij slechts toestemming kan krijgen om naar België te komen om te werken indien een arbeidsmarktonderzoek zou hebben uitgewezen dat er binnen een redelijke termijn geen geschikte arbeidskracht in de zogenaamde knelpuntberoepen zou kunnen worden gevonden op de Belgische of Europese arbeidsmarkt;

Dat vertoogster arbeidster is werkzaam met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur binnen het kader waarvan zij poets- en schrijfhulp is;

Dat poets- en strijkhulp tot nader order geen knelpuntberoep is;

Dat evenmin vertoogster in aanmerking komt om een asielaanvraag in te dienen daar waar zij nergens in Armenië vervolgd wordt op grond van de Conventie van Genève en derhalve nooit de bescherming kan genieten zoals voorzien in artikel 48/3 minstens artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980;

Dat vertoogster hoogstens in aanmerking kan komen voor een visum kort verblijf en dan nog onder bepaalde voorwaarden of een humanitair visum voor mensen met bijzondere banden met een Belg of een legaal in België verblijvende vreemdeling;

Dat in dat laatste geval eventueel de aanvraag in Armenië zou kunnen worden gedaan overeenkomstig artikel 8 EVRM waartoe de mogelijkheid zou bestaan sedert het arrest "Sen" van het Europees Hof van de Rechten van de Mens maar dat de bevindingen van dit arrest door de verwerende partij slechts zeer uitzonderlijk wordt toegepast en dan nog meestal in geval van gezinshereniging met een minderjarig achtergebleven kind;

Dat meteen vaststaat dat er in onderhavig bundel wel degelijk sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die maken dat in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 vertoogster terecht haar verzoek strekkende tot regularisatie van haar preciaire administratieve verblijfstoestand indiende in het Rijk;

Overwegende dat derhalve onbetwistbaar de verwerende partij de wet van 15 december 1980 misbruikt en een beslissing neemt in weerwil van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 om een weigerende beslissing te nemen om vertoogster te verplichten een aanvraag in te dienen dewelke prima facie zal worden afgewezen als zijnde niet ontvankelijk of gegrond;

Overwegende dat uit de motivering duidelijk blijkt dat de vordering van vertoogster wel degelijk ontvankelijk is een gegrond en dat er sprake is van de buitengewone omstandigheden voorzien in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 die haar verhinderen om de aanvraag in het buitenland te doen daar waar de aanvraag overeenkomstig welk artikel uit de wet van 15 december 1980 dan ook, anders dan kort verblijf, zal worden afgewezen waarover geen betwisting kan bestaan;

Dat meteen ook vaststaat dat de verwerende partij in haar beslissing de ruime appreciatiebevoegdheid die zij heeft verwacht met een totale willekeur dewelke thans wordt gehanteerd om vertoogster maar te kunnen afwijzen en te kunnen een bevel geven het grondgebied te verlaten om haar vervolgens te verplichten terug te keren en een aanvraag in te

dienen bij de Belgische diplomatieke zending in Armenië dewelke zal worden afgewezen als zijnde niet ontvankelijk minstens ongegrond;

Dat de beslissing genomen op een wijze dewelke de toepassing van artikel 9bis onwerkbaar maakt in strijd is met artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 daar waar het de bedoeling is van de wetgever om net in uitzonderlijke omstandigheden personen toe te laten zich te richten tot de administratieve overheid om een aanvraag tot machtiging verblijf voor een periode van meer dan drie maanden nuttig te kunnen indienen;

Dat de bestreden beslissing het ganse concept van artikel 9bis totaal onwerkzaam maakt en dit op de meest arbitraire wijze:

Dat de bestreden beslissing dan ook werd genomen in strijd met artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Dat meteen vaststaat dat vertoogster wel degelijk haar buitengewone omstandigheden heeft aangegeven waardoor het verzoek tot regularisatie diende te worden ontvankelijk verklaard en de beoordeling ervan ten gronde diende te worden overgelaten aan de diensten van de verwerende partij;

Dat bovendien het al te absurd is vertoogster thans uit te sluiten van de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 om haar te dwingen terug te keren en een aanvraag te doen binnen het kader van welk artikel dan ook voorzien in de wet van 15 december 1980 daar waar iedere aanvraag behoudens deze voor kort verblijf zal worden afgewezen;

Dat in dezelfde zin de opmerking dat vertoogster zich kort zou kunnen begeven naar het land van herkomst om een aanvraag in te dienen en in afwachting van de machtiging tot verblijf ook aldaar kan worden onderhouden door haar familie op niets slaat daar waar zij zich terug zal moeten installeren in het buitenland en bovendien het nu reeds vaststaat dat indien vertoogster zou gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten zij nooit zal worden gemachtigd tot verblijf voor een periode van meer dan drie maanden op grond van welk artikel van de wet van 15 december 1980 dan ook:

Dat de enige mogelijke oplossing voor vertoogster die is aangespoeld in het Rijk de toepassing is van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat zij thans arbitrair van dit recht wordt uitgesloten zonder geldige motivering en zonder de mogelijkheid om op een andere wijze terug te keren in het Rijk, bovendien in strijd werd genomen met het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel waarover infra meer;

Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;

Het eerste middel is ernstig;

De bestreden beslissing moet worden vernietigd niet in het minst omdat de motivering ingaat niet alleen tegen de letter maar ook tegen de geest van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;"

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het eerste middel roept verzoekster de schending in van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoekster beroept zich op haar integratie in België en stelt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikelen 10, 10bis, 40bis en 40ter omdat zij uitgesloten is van de gezinshereniging en verwerende partij weigert om artikel 9bis Vreemdelingenwet toe te passen, aangezien de mogelijkheid voorzien in artikel 9bis voor haar de enige is om haar familie in België teervoegen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9 bis Vreemdelingenwet werd toegepast en dat de aanvraag van verzoekster niet voldeed aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden voorzien in artikel 9bis Vreemdelingenwet, namelijk de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die verzoekster belet om de aanvraag, conform artikel 9 Vreemdelingenwet, in het land van herkomst in te dienen

De bewijslast ligt bij verzoekster, zoals ook wordt aangegeven in de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Net zoals ieder ander bestuurde die om een toelating vraagt, moet aantonen dat deze gerechtvaardigd is, rust op de verzoekende partijen de bewijslast voor het aantonen dat er in hun hoofde buitengewone omstandigheden bestaan. Bij de beoordeling van deze aangevoerde omstandigheden heeft het beslissende bestuur een ruime appreciatiebevoegdheid waarop de Raad enkel vermag een marginaal wettigheidscontrole uit te oefenen." (RvV, nr.11657, 23 mei 2008).

"Buitengewone omstandigheden" in de zin van het vroegere art.9, derde lid, W. 9 december 1980, zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden konden onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of een reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden die vb betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België en niet in het buitenland is ingediend.

Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde Minister zich i.v.m. de interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden" in artikel 9bis uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie van het begrip " buitengewone omstandigheden" (R.v.St, 9 december 2009, nr.198.769).

Verzoekster beriep zich in haar aanvraag 9bis op de criteria van de instructie van 19 juli 2009, die ondertussen vernietigd werd.

De vernietigde instructie van de staatssecretaris heeft specifieke humanitaire situaties omschreven waarin de toekenning van een machtiging tot verblijf is gerechtvaardigd en waarin de vreemdelingen vrijgesteld worden van het leveren van bewijs van buitengewone omstandigheden, terwijl dit slechts de taak van de wetgever is.

Het vernietigingsarrest van de Raad van State nr. 198.769 d.d. 09.12.2009 heeft werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Arresten waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aangesloten heeft bij het standpunt van de bevoegde staatssecretaris en naar zijn discretionaire bevoegdheid heeft verwezen om zich op de criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009 te steunen werden reeds vernietigd door de Raad van State omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op die manier toegelaten heeft dat er bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd (RvS, nr. 215.571 van 5 oktober 2011,XXX).

De integratie van verzoekster en het hebben van familie in België vormen geen buitengewone omstandigheid.

De verwijdering van het Belgisch grondgebied kan slechts tijdelijk zijn. Verzoekster kan haar aanvraag, overeenkomstig artikel 9 Vreemdelingenwet, in het land van herkomst indienen.

De bestreden beslissing werd genomen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en is gesteund op een correcte feitenvinding.

Het middel is ongegrond."

2.1.3.1 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In haar aanvraag van 24 januari 2011 heeft verzoekster het volgende aangehaald over de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- verzoekster beroept zich op de instructie van 19 juli 2009, meer bepaald punt 2.B, werk en duurzame lokale verankering. De bevoegde staatssecretaris heeft gesteld het regeerakkoord dat aan de basis lag van deze instructie verder te respecteren, de periode 15 september-15 december 2009 geldt niet meer door de vernietiging van deze instructie;
- op basis van deze instructie worden uitzonderlijke omstandigheden vermoed;
- er is alleszins sprake van buitengewone omstandigheden van o.a. humanitaire aard.

Voor het overige verwijst verzoekster in haar aanvraag naar elementen ten gronde (ze verblijft minstens van voor 31 maart 2007 in België, ze heeft aanvragen 9bis en 9ter ingediend, er zijn humanitaire redenen en sociale bindingen aanwezig, ze is geïntegreerd, spreekt Nederlands en volgt Nederlandse les, ze is werkbereid, haar beide zonen verblijven legaal in België, ze volgde een cursus maatschappelijke oriëntatie, ze heeft een voltijds arbeidscontract van onbepaalde duur als poets- en strijkhulp).

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.1.3.2. In het middel zet verzoekster uiteen dat de motieven van de bestreden beslissing ingaan tegen de artikelen 10, 10*bis*, 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet. Verzoekster verduidelijkt dat zij geen beroep kan doen op deze wetsartikelen en dat zij niet op wettelijke basis in aanmerking komt voor gezinshereniging. Daarom rest er haar enkel een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. In het middel focust verzoekster op het feit dat zij, bij het indienen van een aanvraag vanuit het buitenland, geen kans zou maken op een verblijfsvergunning. Daarom meent zij dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat haar aanvraag in België zou worden ingediend. Verzoekster schetst verschillende hypothesen waarom haar aanvraag in het buitenland ingediend, zou worden geweigerd. Verzoekster stelt zelf dat zij bij een aanvraag vanuit het buitenland hoogstens in aanmerking zou komen voor een visum kort verblijf en dan nog maar onder bepaalde voorwaarden en zeer uitzonderlijk. Zij meent dat er sprake is van een misbruik van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, en van het onwerkbaar maken van dit artikel, omdat haar de kans niet wordt geboden de aanvraag in België in te dienen, nu dit voor haar de enige mogelijkheid is voor een verblijfsaanvraag aangezien zij niet meer in aanmerking komt voor gezinshereniging en gezien haar aanvraag in het buitenland waarschijnlijk wordt geweigerd. Verzoekster meent dat het absurd is dat zij thans uitgesloten wordt van de toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet want haar aanvraag vanuit het buitenland zal worden afgewezen. Verzoekster meent dat het motief dat zij zich slechts tijdelijk naar het buitenland moet begeven en in afwachting daar kan worden onderhouden door haar familie, nergens op slaat omdat zij zich dan weer moet installeren in het buitenland en haar aanvraag daar toch zal worden geweigerd omdat zij nooit meer zal worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden.

2.1.3.3. Waar verzoekster de schending lijkt aan te voeren van de artikelen 10, 10*bis*, 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat verzoekster in het middel zelf aangeeft dat zij niet in aanmerking komt voor gezinshereniging op basis van de artikelen 10, 10*bis*, 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet en dat zij hierin kan worden gevolgd. Verzoekster voert echter tevens aan dat de bestreden beslissing deze artikelen schendt, omdat, nu zij niet in aanmerking komt voor gezinshereniging, haar het verblijf had moeten worden toegestaan via artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet of haar minstens had moeten worden toegestaan om de aanvraag in België in te dienen. Verzoekster kan hierin echter niet gevolgd worden. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt niet in dat, wanneer iemand niet voldoet aan de wettelijke criteria voor gezinshereniging, aan deze persoon het verblijf moet worden toegekend of dat deze persoon automatisch buitengewone omstandigheden kan doen gelden. De bestreden beslissing kan geen schending inhouden van de door verzoekster ingeroepen bepalingen inzake gezinshereniging, zeker niet nu verzoekster zelf uitdrukkelijk aangeeft dat zij niet in aanmerking komt voor gezinshereniging nu zij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden.

De schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zoals uiteengezet door verzoekster, namelijk dat er voor een vreemdeling die niet meer in aanmerking komt voor enige andere vorm van wettelijk verblijf, niets anders rest dan een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en dat deze aanvraag daarom ontvankelijk verklaard moet worden, mist feitelijke en juridische grondslag en kan niet worden aangenomen. Bovendien wordt erop gewezen dat verzoekster in haar aanvraag van 24 januari 2011 geen melding heeft gemaakt van het feit dat zij niet in aanmerking zou komen voor enige andere vorm van legaal verblijf.

2.1.3.4. Waar verzoekster in het middel een uiteenzetting lijkt te geven van redenen waarom haar aanvraag ten gronde zou moeten worden geweigerd, wordt vastgesteld dat dit hypothesen betreft en dat tevens de vraag rijst naar het belang dat verzoekster heeft bij deze uiteenzetting. Alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoekster, met een opsomming van de redenen waarom haar aanvraag vanuit het buitenland kan worden geweigerd, niet aantoonde dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of getuigen van een foutieve feitenvinding.

2.1.3.5. Waar verzoekster meent dat er sprake is van misbruik van artikel 9*bis* of van het onwerkbaar maken ervan, dient te worden opgemerkt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat op al de argumenten van verzoekster in haar aanvraag van 24 januari 2011 wordt geantwoord. Verzoekster betwist in het eerste middel geen enkel motief van de bestreden beslissing. Volledigheidshalve wordt in dit verband ook verwezen naar de bespreking van het tweede middel. Zij toont dan ook niet met concrete gegevens aan in welke zin er een verkeerde of onwerkbare toepassing zou zijn gemaakt van dit artikel.

Verzoeker geeft in het eerste middel voornamelijk blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Dit onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Tevens wordt opgemerkt dat verzoekster niet wordt “uitgesloten” van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Door de bestreden beslissing wordt haar aanvraag enkel onontvankelijk verklaard en er wordt gemotiveerd waarom.

2.1.3.6. Verzoekster uit kritiek op het motief dat *“vertoogster zich kort zou kunnen begeven naar het land van herkomst om een aanvraag in te dienen en in afwachting van de machtiging tot verblijf ook aldaar kan worden onderhouden door haar familie”*.

Er dient te worden opgemerkt dat dit motief niet voorkomt in de bestreden beslissing, zodat de kritiek van verzoekster feitelijke grondslag mist.

Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.1.3.7. Waar verzoekster ten slotte in het eerste middel verwijst naar de vernietigde instructie van 19 juli 2009, wordt opgemerkt dat deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009. Verzoekster kan zich niet beroepen op deze vernietigde instructie. De door de Raad van State vernietigde instructie kan niet meer worden toegepast en verzoekster kan niet meer eisen dat de verwerende partij gebruik maakt van de criteria hiervan.

2.1.3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede ernstig middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel in het bijzonder

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak;

Overwegende dat deze verplichting onderworpen is niet alleen aan de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich dan ook beperkt tot de opmerking dat verzoogster weliswaar in het Rijk verblijft maar dat niets haar zou verhinderen om terug te keren naar Armenië om aldaar een aanvraag in te dienen om naar België terug te keren conform welk artikel van de wet van 15 december 1980 dan ook om vervolgens vast te stellen dat geen enkel artikel van de wet op haar van toepassing kan zijn behoudens de artikelen die slaan op het kort verblijf;

Overwegende dat deze motivering zoals supra aangehaald niet draagkrachtig is daar waar de verwerende partij perfect weet dat verzoogster niet kan noch zal worden gemachtigd tot verblijf overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 deze procedure reeds eerder uitgeput zijnde;

Overwegende dat de toepassing op de wijze zoals de verwerende partij dit nu doet van artikel 9bis niet kan worden omschreven als zijnde de meest ruime appreciatiebevoegdheid maar wel als zijnde een louter arbitraire beslissing niet gesteund op de wet of op de vaststellingen in het dossier;

Overwegende dat de verwerende partij die een beslissing neemt dewelke in strijd is met artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en bovendien indruist tegen de expliciete bedoeling van de wetgever en in strijd is met de algemene geest van de wet van 15 december 1980 een beslissing neemt dewelke wordt genomen in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen en het Zorgvuldigheids- en het Redelijkheidsbeginsel in het bijzonder;

Overwegende dat zoals supra aangegeven verzoogster reeds jaren verblijft in het Rijk, zij inwoont bij haar zoon en schoondochter alsook haar kleinkinderen, vervolgens op voldoende wijze duurzaam verankerd is doordat zij werkt, vele vrienden en kennissen heeft e.d.m. om dit vervolgens van tafel te vegen ab irato omdat dit slechts middelen zouden zijn dewelke mogen worden onderzocht bij de behandeling van de grond van het verzoek om vervolgens het verzoek tot regularisatie op lapidaire en arbitraire wijze af te wijzen als zijnde niet ontvankelijk;

Dat de redenering van de ambtenaar dossierbehandelaar al te simpel is en lapidair;

Dat de bestreden beslissing dan ook niet draagkrachtig werd gemotiveerd zoals voorzien in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 bovendien werd genomen in strijd met het Zorgvuldigheids- en het Redelijkheidsbeginsel;

Dat meteen de administratieve beslissing van de verwerende partij genomen ook werd in strijd met de wettelijke opdracht van de verwerende partij zoals voorzien in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dient te worden vernietigd;9

Overwegende dat in de gegeven omstandigheden de motivering dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

Dat het tweede middel ernstig is;”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende

“In het tweede middel roept verzoekster de schending in van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken juncto artikel 62 Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat de beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd werd aangezien geen rekening wordt gehouden met haar duurzame verankering.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing zowel formeel als materieel gemotiveerd is.

Verzoekster toonde geen buitengewone omstandigheden aan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De motivering voorzien in de beslissing vindt steun in het administratieve dossier en een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De bestreden beslissing is redelijk aangezien zij grondslag vindt in de feiten en het administratief dossier.

De beslissing werd genomen na een zorgvuldige analyse van de aanvraag van verzoekster, waarin zij zich beriep op de criteria van de instructie van 19 juli 2009, die niet langer van toepassing is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel — dat verzoeker ook geschonden acht — legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV, 24 januari 2011, nr. 54.807).

Verzoekster toont de ingeroepen schendingen niet aan.

Het middel is ongegrond.”

2.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig is omdat de verwerende partij weet dat verzoekster niet in aanmerking komt voor gezinshereniging op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en waar verzoekster verwijst naar een verkeerde toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Hieraan wordt toegevoegd dat verzoekster, door te oordelen dat zij op grond van haar familiebanden wel in aanmerking komt voor het indienen van een aanvraag in België, volledig voorbijgaat aan de hierboven geciteerde tekst van de artikelen 9 en 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, die voorschrijven dat de aanvraag enkel in België kan worden ingediend indien er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend bij de diplomatieke post in het buitenland. Verzoekster heeft in haar aanvraag niet aangevoerd en toont ook nu niet aan dat haar familiebanden het voor haar onmogelijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

2.2.3.2. Verzoekster bekritiseert in het tweede middel volgend motief van de bestreden beslissing:

“De overige elementen - nl dat betrokkene tal van contacten zou hebben met mensen met een legaal verblijf in België, dat ze volledig geïntegreerd zou zijn en de Nederlandse taal machtig zou zijn, dat ze werkbereid zou zijn, dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat zij een arbeidscontract voorlegt en getuigenverklaringen alsook attesten Nederlandse les- behoren tot de grond en worden in deze fase niet behandeld.”

Waar verzoekster betoogt dat de door haar aangevoerde elementen wel degelijk een machtiging tot verblijf rechtvaardigen, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de al dan niet ontvankelijkheid van de aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelt over de grond van de aanvraag. Deze kritiek van verzoekster kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Verzoeksters aanvraag werd onontvankelijk verklaard, zodat de verwerende partij nog niet diende in te gaan op de elementen ten gronde van verzoeksters aanvraag. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Deze handelwijze van de verwerende partij houdt geen schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel. In dit verband wordt tevens verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat dit motief van de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET